

МОМИР МИОДРАГ — ПАЛАТКОВАЊЕ ДУШЕ
(Удружење поетских стваралаца, Глушци, 2021)

ИЗВОД ИЗ РЕЗЕНЗИЈЕ

*Палатковање је пабирчење кроз виноград
после бербе, када се нађе зрно оно је нај-
слађе.*

Момир Миодраг

Песник и завичај. Шта је завичај, да ли је то виноград, негде у Кањанима, или је то залазак сунца за Дрнишким брдима или први пробој песничке клице из себе или људи, језик ливаде звуци, слике?

Да ли је завичај потресна слика о сељачкој муци? Не. Није важно да ли песник пева о туговању, чежњи, радовању, кршу. Момирова прва реч у сусрету са завичајем је љубав.

*Неумитно вријеме тече
и све ријеке родног краја
а кроз вене тешки чемер
кад се сијетим завичаја*

*Велики би кантар треба
да измијери сву ту муку
четврт вијека минуло је
од како смо у јауку*

Успомене, тако прису-
тне у Момировој поезији, од-
носе се на родне Кањане. Та
завичајна огледалца, Момир
је сместио у срце и чува их
откуцајима. Не могу оне не-
стати ни из главе, ни из срца,
јер су непролазне, добијене
рођењем, као отац и мати.
Успомене на родне Кањане,
део су Момирове бити иако је
из њих отишао, када га је жи-
вот протресао, он се поезијом
враћа свом завичају, свом о-

пипљивом дому.

*тамо јесам и кад тамо нисам
кад процвијета виника и бајем
ето мене зеленом ливадам
узећу ти да ти јопет дајем*

Познати мађарски писац Зилахи у свом роману „Кад душа замире“ на једном месту пише: *Сјај ситних ствари је то, што животу даје топлину.*

Момир је тај скуп приписао завичају. Он је чувар језика, песник који пише народским говором свог завичаја. Те песме заузимају посебно место у срцима његових Кањанчана расутих по целом свету.

Све што је наш песник написао и пише, он ствара срцем и због тог је задобио наклоност, поштовање и приврженост својих сународника.

*пуше бура с хладног Велебита
прекрила је трава крчевину
разишла се магла над Чиколом
дошло вријеме орат дидовину*

*кô да ме је ошинула шкурја
није жила већ су људске кости
да сам знао подиго би лемеш
Аранђеле молим те опрост*

Сви који читају Момирове песме, упознају и његову душу и душу народа, који је у прошлости много пропатио и чија је крв натопила крчевину, која рађа хлеб за малобројне Кањанчане, који су још остали на тој земљи.

За разлику од многих песника, нарочито песника новијег доба, који свој израз траже у компликованим песничким сликама, наш песник сигурно корача најједноставнијим путем, да допре до језгра. Момир се не да завести играма речи, нити модерношћу, које се исцрпљује неразговетним симболима и мутним метафорама. Његова песма извире из традиционалне поетике, она је отворена за читаоца, буди његова чула, којима понире у дубину и лепоту песме и говорења. Момирова песма је доказ да она настаје у оном тренутку, када он проговори не само језиком, него и душом. Момирова песма је стара шкриња у којој он и његови Кањанчани чувају драгоцене ствари.

*Рецензент,
Ирена Бодић, песникиња*

НА СПАСОВДАН

Узеше ми њиву, узеше ми кућу,
остаде ми само ово мало душе,
а вама се слави бљеска и олује
док ја горко ридам, а сузе ме гуше.

Ако је до славља оћу да упитам:
славите ли можда данашњега Спаса,
кад човеку оста само једна нога
каква ли је песма кад је у пò гласа?

Палите ли бадњак на згаришту дома
ил' фарбате јаја у властитој крви,
домаћину давно за сретнога пута
па нека је, можда, дено кавге први.

И све што имасмо у нарамак стаде,
однели смо нешто чега нисте свесни,
душу завичаја да нас вечно прати
можда зато на вас нисмо више бесни.

А где су вам мокри завежљаји душе
што се стрмо роза у корену збиље,
што се роди грбо, време не исправи,
мирише вам пелин кад берете смиље.

И да ли се питаш како ћеш пред Петра,
чистога образа ил' погнуте главе,
узеће ти тело, а душа нек јечи,
па нек су ти просте све те твоје славе.

ПАЛАТКОВАЊЕ

Обуо сам шлапе окрпљене жицом
и крену пешке у родне Кањане,
да се вратим дому и сивом камену,
најслађе је грожђе баш у палатк'ање.

Проћи виноградом кад опадне лишће,
па ти се осмехну скривени гроздови,
засладити уста улепити прсте
и то као некад плашити дроздове.

Сести на врх реда, па онако сласно
прво зобат црно, па лагано бело,
мирисати јесен, гледати облаке
и пуним плућима удисати село.

Кренути се даље звиждећи безбрижно
наситити слати зрелих оскоруша,
да ли сам то гладан ил' је само привид
да утолим жељу што ми моли душа.

Зајахати вранца затегнути узде,
мали да л' се бојиш, кô да неко пита,
још ме и сад буде та лепа сећања
мирис коњског зноја и топот копита.

Нису родне њиве нити виногради,
но је жеља пуста никад не засита,
ми који смо туђи у рођеној земљи
за амбаре пуне нико и не пита.